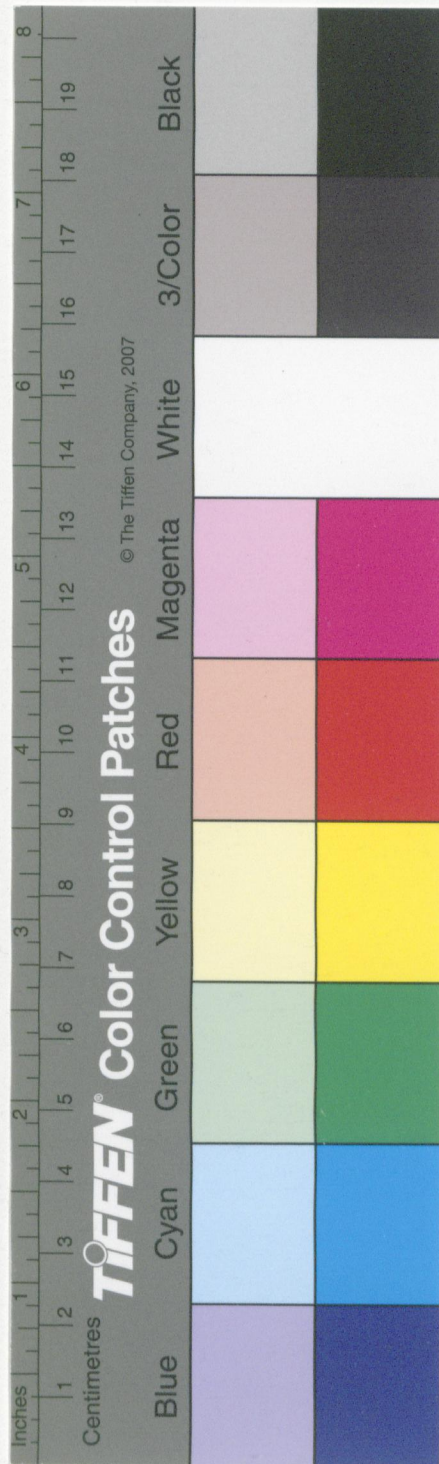

Paris, Adventsöndag 82.

Min älskade lilla Anni,

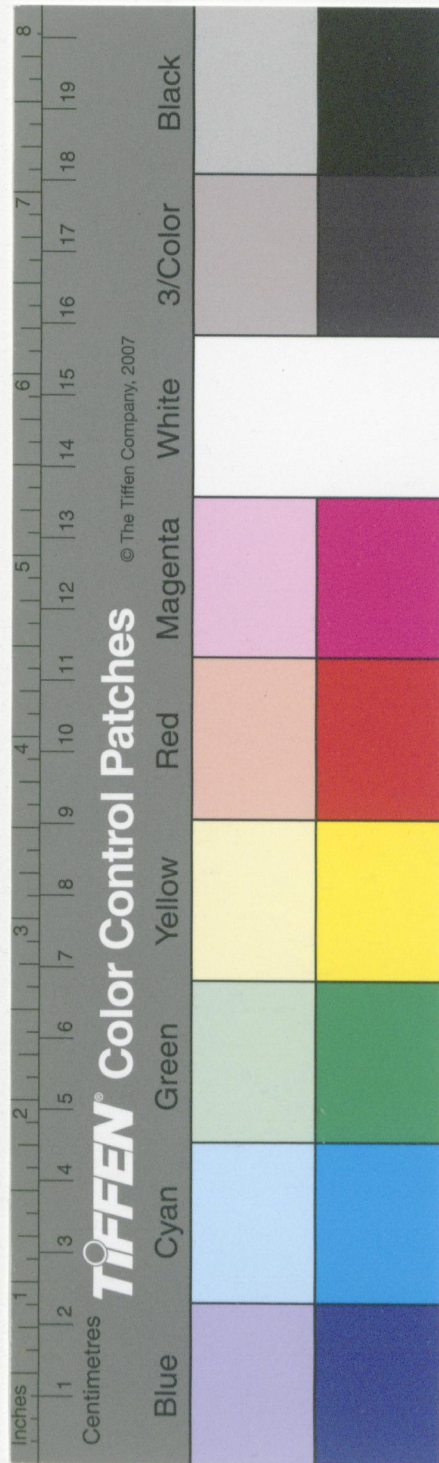
Gerna hade jag velat skrifa
till digt än du får mitt bref
på din konfirmationsdag, men
som du vet, har jag varit på
resa sedan onsdag.

Jag har under denna orlgår
dagen ofta varit hos dig med mina
tankar. Skulle du kunna kalla
dig fast vid denna din barnats,
skulle du bli din brist och ditt
stöd, den kunnat sin hvilken

Man alltid bästas klibba.
Genom den konfirmation
har du också definitivt trätt
in på barnbarnet. Du
är nu stor, och har därför
barnet såväl den ansvarighet
som den förmåga att handla på
egen hand. Din uppgift, åtminstone
har du närmaste, är att vara
Mamma till de lilla och glädje som
möjligt. Den plikten har vi ju alla
till, men jag som är längst borta,
kan bekämligast tjena endast
med min goda vilja. Du återstår
som stanna, dina stundligen och

dagligen tänka på att göra
hemmet så angenämt som
det kan vara, för herrskapet
betydligt det samma stormar,
och alltså nu redan många
år.
Jag talar egentligen mot min
intuitiv och jag gör dig något
slags moraliskt råd. - Jag an-
ser mig i detta afseende vara
dig så mycket underlägsen,
att jag blottas att uppträda
som lärmästare. I de ena-
färdigt har jag för värfvat.
- Men, så tydligt och därtill jag
än än, hoppas jag annan
på Guds förlåtelse. Lyckligt du,
som annan har så litet att säga

vi lita oss förhå dig.
fryktas dig i famn, och
vårkann öfrn dig Guds vät-
signelse. Månn Han bevarn
oss ann länge för kvaransa,
ge oss lifuads glädje och lifuad.
mod, arbets- och handhingskraft.
Månn Han hålln sin hand öfrn
dig och gifn dig helsan, det
förminsta fördrin goda.

Färdigt, lita Månn Annin,
ditt begongung till din

Om Han

